

Közfoglalkoztatottból közalkalmazott

Interjú Nagy Bernadettel

Nagy Bernadett 25 éves, születése óta Püspökladányban él, lokálpatriótának tartja magát. Általános iskolai és gimnáziumi tanulmányait is ott folytatta, majd a Nyíregyházi Főiskola gazdálkodási és menedzsment szakán végzett 2012-ben. Jelenleg a Püspökladányi Tájékoztató és Közművelődési Központ, Könyvtár, Múzeum Dorogi Márton Művelődési Központ Tagintézményében dolgozik, kezdet-

ben a Nemzeti Művelődési Intézet alkalmazásában kulturális közfoglalkoztatottként, majd koordinátorként, 2014. augusztus közepe óta pedig közalkalmazottként. Elmondása szerint a területen és a munkahelyen megtalálta a számításait és a helyét, azt, amit akar és szeret csinálni. „Minden nap újabb és újabb kihívásokkal kell szembenéznem, hiszen a szervezői és koordinálási tevékenység a feladatkörök elég széles palettáján mozog.” Hangsúlyozza: számára ez nem csak munka, hanem egyben hivatás és egyfajta életstílus is.

Angyal László: *Hogyan kerültél kapcsolatba a Kulturális Közfoglalkoztatási Programmal?*

Nagy Bernadett: 2013 decemberében kerültem be a Programba, mint kulturális közfoglalkoztatott, 2014 januárjában lettem koordinátor. A Munkaügyi Központban voltam regisztrálva, mint pályakezdő, ugyanis csekély munkában töltött idővel rendelkeztem, így amikor a Püspökladányi Tájékoztató Központ vezetői munkaerőt kerestek és ebben a Munkaügyi Központ segítségét kérték, én is szerepeltem a listán. Felhívtam őket, elmondták nagy vonalakban, hogy miről lenne szó, majd egy személyes találkozó után örömmel jelentkeztem a feladatra és nyugodt szívvel mondhatom, hogy életem egyik meghatározó és jó döntése volt.

A. L.: *Milyen előzetes elvárásaid voltak a programmal kapcsolatban?*

N. B.: Én az I. Kulturális Közfoglalkoztatási Programba kerültem be, így nem sok ismeretem volt ezzel kapcsolatban, éppen ezért az elvárásaim eléggé általános síkon mozogtak. Fontos volt számomra elsősorban az, hogy a munka világába visszatérőként megálljam a helyem egy számomra ismeretlen területen, a rám bízott feladatokat a tőlem telhető maximumon teljesítsem, illetve a szervezet működésébe beilleszkedve segítsen a szakemberek munkáját. Természetesen a Nemzeti Művelődési Intézet és a befogadó partner munkásságát, tevékenységét ismertem és abban biztos voltam, hogy ebből egy színvonalas, eredményes és jól működő kooperáció alakul ki.

A. L.: *Visszatekintve, neked személy szerint milyen lehetőségeket adott a program?*

N. B.: Ezt a kérdést elolvasva fénysebességgel jönnek a gondolataim. Lehetőségek tárházát. Kezdetben lehetőséget arra, hogy elindítsam a saját utamat a munka világában, hogy értékesnek és hasznosnak érezzem magam. Aztán a program beindulását követően egy szakmailag elismert team tagja lehettem, újabb és újabb területekbe nyertem betekintést, rengeteget tanultam a vezetőktől és a munkatársaktól nap mint nap, emberi és szakmai kapcsolatokat építettem ki mind a Nemzeti Művelődési Intézet, mind pedig a befogadó intézmény által, melyeket koordinátorként tovább bővítettem,

ezen kapcsolatok mellett számos baráttal lettem gazdagabb a munkatársaim személyében. A program első periódusának befejezése után nem sokkal pedig megkaptam a kinevezésem a Püspökladányi Tájékoztató Központtól, amely számomra egy hatalmas elismerés és megtiszteltetés, így a legnagyobb lehetőségemnek ezt tartom, hogy teljes értékű, főállású munkatársam lehetek az intézménynek, továbbra is részese lehetek annak a munkának, ami mára a szenvedélyemmé vált.

A. L.: *Mik voltak az első benyomásaid a téged fogadó partnerszervezettel, illetve a munkáddal, munkatársaidkal kapcsolatban?*

N. B.: Az első gondolataim a partnerszervezet közösségével kapcsolatban: nyitott, befogadó, barátságos, feszített munkatempóban dolgozó, mégis folyton jókedvű és alázatos személyeket láttam, akik az első pillanattól fogva motiváló erővel hatottak rám. Az első munkanapom egy munkaértekezlettel kezdődött, ahol nagyvonalakban megismerkedtünk a ránk váró feladatokkal, az intézmény működési struktúrájával, egymással. Elmondhatom, hogy a vezetőség első alkalommal is nagyon barátságos, segítőkész és együttműködő volt. A munkával, a rám váró feladatokkal kapcsolatban az első benyomás, hogy nagyon széleskörű, maximális odafigyelést és előkészületeket igényel, folyamatosan új kihívásokkal és megoldandó feladatokkal kell szembenézni, ami nagyon tetszett elsőre is, és amit nagyon élvezek ma is.

A. L.: *Ismerős vagy ismeretlen területen mozogtál, amikor megkaptad az első feladataidat?*

N. B.: Mint azt korábban említettem, egy számomra teljesen ismeretlen területre kerültem. Minden egyes feladat új volt a számomra, egyfajta kihívás, de a vezetőség és a munkatársak maximálisan segítettek mindenben, így napról-napra egyre inkább sikerült beletanulnom a munkafolyamatokba, bár sem a rendezvényszervezés folyamata, sem pedig a pályázati anyagok összeállítása nem történik kétszer ugyanúgy, hogy most csak két példát említek. De ez ennek a munkának a szépsége, mondhatni a pikantériája, hogy egyik nap sem ugyanolyan, mint a másik.

A. L.: *Milyen kihívásokkal kellett megküzdened szakmailag és emberileg?*

N. B.: A szakmai kihívásokkal folyamatosan meg kellett küzdenem, hiszen minden feladat új volt számomra, vagy ha nem is teljesen új, hiszen például szöveget eddig is szerkesztettem például, de más kontextusban kellett egy adott munkafolyamatot elvégezni. Még a mai napig akadnak szakmai kihívások, ezért is szeretem annyira ezt a munkahelyet, nem hagyja a mindennapokat monotonná válni. Emberi kihívások... Igen, természetesen ezek is akadtak jócskán. Elsősorban a legfontosabb, hogy legyen egy átlagosabb hétköznap vagy akár rendezvény, legyen bármilyen rossz napja az embernek, vagy legyen bármilyen fáradt, ezt az embereknek, a vendégeknek nem szabad látniuk, érzékelniük, hiszen a mi munkánk értük van, hogy kikapcsolódjanak, egy program alkalmával mondjuk, kiszakadjanak a hétköznapokból. Meg kell tanulni önzetlenül adni, bár nem mondanám, hogy nem kapunk cserébe semmit, hiszen ha elégedettek, jól érzik magukat, számunkra az a legnagyobb jutalom. Ezt nagyon fontosnak tartom. A másik lényeges pont a csapatmunka, hiszen ezen a területen úgy lehet valami sikeres, ha a munkatársak összedolgoznak, ugyanakkor szükség van az egyéni problémamegoldásra is, hogy az adott munkafolyamat, feladat – ami az egész sikeréhez kell – rád eső részét kellőképpen körültekintően elvégezd. Itt kell megemlítenem, hogy a vezetőség kiválóan összehangolja és koordinálja a különböző személyiségű, képességű és mentalitású csapatunkat. Azért rá kellett jönnöm arra, hogy minden munkát egyfajta alázattal kell végezni és szeretni kell csinálni, persze az utóbbi nem mindenkinek adatik meg sajnos, ezért is érzem szerencsésnek magam.

A. L.: *Hogyan körvonalazódott az, amivel végül foglalkozni kezdted, hogyan találtad meg a helyedet a szervezetben?*

N. B.: Kezdetnek szeretném megemlíteni, hogy a befogadó intézményem, a Püspökladányi Tájékoztató és Közművelődési Központ, Könyvtár, Múzeum, mint a nevéből is adódik, egy összevont intézmény, mely négy

tagintézményből áll. Kezdetben, mivel egyszerre többen kezdtünk a Kulturális Közfoglalkoztatási Programban, fel lettünk osztva a tagintézményekben, itt meg kell említenem, hogy a vezetők figyeltek arra, hogy kinek mi az érdeklődési köre, kinek milyen tapasztalatai voltak és ezt figyelembe is vették. Ahogy elkezdtünk beilleszkedni az adott munkahelyre, a ránk bízott feladatok végrehajtása során mindenkinek megmutatkoztak a készségei, képességei, erősségei, gyengeségei, így természetesen nekem is. Ez egy jó alap volt arra, hogy az intézményi működésbe hogyan és milyen területen tudok bekapcsolódni és hasznos tagja lenni a működésnek. Így kerültem végül a Dorogi Márton Művelődési Központ Tagintézménybe, és azóta is itt töltöm a mindennapjaimat.

A. L.: *Mennyire biztosított számodra az önálló munka, saját kezdeményezés lehetősége?*

N. B.: Teljes mértékben. Úgy gondolom, hogy ez a munka ezt meg is követeli, nyilván bizonyos keretek között. Az irányvonalak, keretek adottak, viszont ezen belül a megvalósítás módját és menetét nekünk kell megszervezni. Természetesen, ha a feltételek is adottak, akkor örömmel veszik az önálló kezdeményezést, amit jól kidolgozva és alátámasztva szükséges prezentálni. Csapatmunka esetén is mindenkire hárul egy adott munkafolyamat, amit maximálisan kell teljesíteni, hiszen ezekből adódik az egész sikeressége.

A. L.: *Milyen inspiráló, motiváló fordulatokat tudnál felhozni a program folyamán?*

N. B.: Elsősorban azt emelném ki, amikor a kulturális közfoglalkoztatók koordinátora lettem. Úgy gondolom, az egyik legnagyobb motiváló erő, hogy az ember a lehető legtöbbet hozza ki magából és bizonyítson: a felelősség. Hat település, 25 ember tartozott az én tevékenységi köröm alá, így már nem csak a saját munkámért és boldogulásomért voltam felelős, hanem több emberéért is, hiszen én voltam a kapcsolat köztük és munkáltatónk, a Nemzeti Művelődési Intézet között és természetesen emellett még a befogadó szervezet mindennapi munkájában is részt vettem.

Napi szinten tartottam a kapcsolatot velük, közvetítettem a feladatokat, esetlegesen felmerülő problémákat oldottunk meg együtt. Fontosnak tartom megemlíteni, hogy a Nemzeti Művelődési Intézet debreceni irodájának munkatársaival is legalább ilyen szoros lett a kapcsolatom, bármilyen problémával, kérdéssel, megoldandó gonddal fordulhattam hozzájuk bármikor, akár munkaidőn túl is. Részt vettem több napos koordinátori találkozókon is, ahová az egész országból érkezünk és ahol a vezetők is jelen voltak. Itt hasznos információk elsajátítása mellett volt alkalmunk elmondani azokat a problémákat, melyek a tevékenységeink során felmerültek, megkerestük rájuk a megoldásokat és határozottan állíthatom, a rendszer vezetői folyamatosan arra törekedtek, hogy a visszajelzések és tapasztalatok alapján napról napra tökéletesítsék a programot és mind a kulturális közfoglalkoztatottaknak, mind pedig a fogadó partnereknek a lehető legjobb és legelőnyösebb legyen ez az együttműködés.

A. L.: *Mit tekintesz a legnagyobb szakmai eredményednek?*

N. B.: Természetesen azt, hogy kulturális közfoglalkoztatottból közalkalmazottá váltam a munkahelyemen. Ez számomra a legnagyobb szakmai eredmény, nem is eredmény, siker. Azt bizonyítja nekem, hogy a sok megfeszített munkának és teljes erőbedobásnak volt értelme, hiszen főállású tagja lehetek egy nagyra tartott intézménynek, ez a lehető legnagyobb elismerés, hogy méltónak és érdemesnek tartanak arra, hogy kiváló szakemberek mellett dolgozhassak továbbra is. Természetesen a kinevezés arra motivál és inspirál, hogy még többet és többet hozzak ki magamból, feszegessem a határait és bebizonyítsam a vezetőknek és elsősorban önmagamnak, hogy folyamatosan fejlődök és helyt tudok állni bármilyen feladatban.

A. L.: *Emberileg bejártál-e valami utat, változtál-e az elmúlt hónapok alatt?*

N. B.: Az alapvető emberi tulajdonságaim természetesen nem változtak meg. Viszont előjöttek a mélyből és felerősödtek bennem képességek, amik bennem voltak, rendelkeztem

velük, és ennek a munkakörnek köszönhetően nyilvánvalókká váltak. Sokkal kommunikatívabb vagyok az emberekkel, nyitottabb a különböző embertípusok iránt, próbálok jó kapcsolatot ápolni minden belátogató személlyel és segíteni nekik, amiben csak tudok. Igen, megtanultam sokkal többet adni magamból az embereknek, nem várva cserébe semmit, esetleg egy elégedett mosolyt. Ebben a közegben, munkamorálban és csapatban sokkal pozitívabb lett az életszemléletem, talán azért is, mert hasznosnak érzem, amit csinálok. Mint munkavállaló, a társadalom fontos tagjává váltam. Mint azt sokszor említettem, át kellett állni egy másik életstílusra, hiszen a hétfői munka miatt sokszor felcserélődik a napok hagyományos értelme, például hétköznapból lesz hétféje és fordítva. Rájöttem arra is, hogy a dolgok nem feketék vagy fehérek, az érem mindkét oldalát figyelembe kell venni és az alapján kell a megfelelő döntést meghozni. A döntéseknél kell, hogy egyik és másik félnek is az a lehető legelőnyösebb legyen. A vezetőktől minden nap új tudást, tapasztalatot sajátítok el, rengeteget tanulok tőlük a munkám során, és ezt és a belém fektetett bizalmat szavak helyett tettekkel, precíz, kemény és a tőlem telhető legjobb teljesítménnyel próbálok megköszönni.

A. L.: *Vannak-e új, vagy mostanra aktuálisra vált régebbi terveid?*

N. B.: Mindig is szerettem volna tovább képezni magam, tanulni

még valami mást is. Ez most egy jó lehetőség, hogy a munkámhoz kapcsolódóan tegyem ezt meg. Részt vettem már egy pályázati írói tanfolyamon, az itt szerzett ismereteimet is szeretném tovább bővíteni, valamint művelődésszervezői, kulturális menedzser vagy ilyen jellegű szakot, tanfolyamot is szívesen elvégeznék. Minden érdekel, ami a munkámhoz kapcsolódik, a lehetőségek tárháza pedig végtelen.

A. L.: *A mostani tapasztalataid és tudásod alapján van-e olyan helyi közösségi ügy, helyzet, aminek megoldásában, változtatásában szívesen részt vennél?*

N. B.: Lakóhelyem, Püspökladány elmondhatom, hogy folyamatosan fejlődik, rendszeresen újabb kezdeményezések születnek, melyeket természetesen én szívesen fogadok, és ha tudok, segítek és részt veszek, amiben csak tudok. Fontosnak tartom a helyi fiatalokkal való kapcsolattartást, lényeges bevonni őket mindenbe, ami után érdeklődnek és szívesen részt vesznek benne, felismerni a bennük rejlő tehetséget, lehetőséget adni a bemutatkozásukra, fejlődésükre, kibontakozásukra, hiszen ők a jövő generációja, nemzedéke. Természetesen az idősebb korosztállyal való jó viszony fenntartása is legalább ennyire lényeges, hiszen értékes tudással, tapasztalattal rendelkeznek, melyeket át tudnak adni, és egy város jelenét, jövőjét a múltja, az alappillérei is nagyban meghatározzák.

NAGY BERNADETT 2012-ben végzett a Nyíregyházi Főiskola gazdálkodási és menedzsment szakán. Jelenleg a Püspökladányi Tájékoztató és Közművelődési Központ, Könyvtár, Múzeum Dorogi Márton Művelődési Központ Tagintézményének munkatársa, a Kulturális Közfoglalkoztatási Programban kulturális közfoglalkoztatottként, majd koordinátorként vett részt.

ANGYAL LÁSZLÓ: A Nemzeti Művelődési Intézet Hajdú-Bihar Megyei Irodájának területi koordinátora, Wlassics Gyula-díjas és Bessenyei György-díjas közművelődési szakember.